

Още по-нагорѣ, нашия тренѣ се спрѣ на разклоненията при Търново-Сейменѣ; «пѣ-нататѣкъ по желѣзния пѣтъ не е възможно по никакой начинѣ да пѣтувате съ тренѣ», ми казаха срѣщнатитѣ тѣкъ руски офицери . . . . .

Признавамъ, че азъ бѣхъ твърдѣ много озадаченъ, отъ това, понеже полученитѣ отъ менѣ инструкции категорично указваха, че азъ трѣбваше да пристигна въ Казанлъкъ не по-късно отъ 5-я день на трѣгванието ми отъ Цариградъ! Освѣнъ това, поради състоянието на пѣтя отъ една страна, и поради необходимостта да се достави хлѣбъ на гладующитѣ при Одринската гара, отъ друга — азъ изгубихъ голѣма частъ отъ врѣмето си съ което разполагахъ. Пѣ-нататѣкъ азъ трѣбваше да пропѣтувамъ верхомъ . . . . по пѣтища, които нашата отстѣпивша армия, прѣзъ всѣки 200 метра, бѣше прокопала съ широки трапове; по пѣтища изпозамръзнали, хлѣзгави, вкаменени отъ то градусния студъ . . . . .

Единъ руски генералъ, когото намѣрихъ въ Търново-Сейменѣ, бѣше до толкова любезенъ, че заповѣда да ми подковатъ коня на зимни подкови; безъ това азъ не бихъ можалъ да продължа пѣтя си. Но тази любезность ми струваше много по-скѣпо отъ колкото азъ можахъ да си помисля, защото, руситѣ пѣкъ завладѣха моя локомотивъ — единственния, съ който тѣ можаха да разполагатъ . . . . .

Моя чистокръвенъ арапинъ «Тимуръ», чиличенитѣ крака на когото не знаеха спирание прѣдъ никакво прѣпятствие, бодро ме носѣше напрѣдъ по голѣмия друмъ, и, слѣдъ каквито 10—15 минути, остави далечъ задъ себе си придружающитѣ ме единъ турски капитанъ съ двама наши ординарци. Слѣдъ два часа трѣсъ, азъ